

ἀντιρρήσεις τοῦ τεχνίτου ἀφ' ἑτέρου. Ὅλα ἐτακτοποιήθησαν ταχέως, καὶ ὅταν κατὰ τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν ὁ Φάλδνερ ἐκ τοῦ δάσους διὰ νὰ παραλάβῃ τὸν ξένον του εὐθιμάσε μὲν διὰ τὰς προόδους τῆς ἐργασίας, κατωρθώσεν ὅμως νὰ κρύψῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπὶ τούτῳ χαρὰν του. Ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ πάντα θὰ εὕρη εἰς φοβεράν ἀνατροπὴν καὶ σύγχυσιν, ἀλλ' ὁ μηχανικὸς ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἀμέσως τὸ σχέδιον, ἔπραξε δὲ τοῦτο προδίδων τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ ὠδήγησε τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κυλίνδρου, καὶ ἐκεῖ ποιούμενος χρῆσιν ὅτε μὲν τῆς ζωγραφίας, ὅτε δὲ τῶν πρὸ αὐτοῦ τεμαχίων τῆς μηχανῆς, ἀνέπτυσεν αὐτῷ μεθ' ὑπερηφάνου χαρᾶς ὅ,τι μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἐτελείωσαν. „Καὶ ἂν ἔτση ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐργασία“, προσέθετο ὁ τεχνίτης, „καὶ ἂν μάλιστα ὁ εὐγενὴς ἐδῶ κύριος θελήσῃ νὰ παραστατήσῃ τόσον ὠραία καὶ αὐριον τὸ πρωῖ, Σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος ὅλα θὰ τελειώσουν.“

— „Κουταμάραις!“ ἦτον ὅλη ἡ ἀπάντησις τοῦ Βαρῶνου, ὅστις ἔδωκεν ὀπίσω τὸ σχέδιον· ὁ Φρέβεν δὲν κατωρθώσεν νὰ ἐνοήσῃ, ἂν ὀνειδισμοὶ ἢ εὐχαριστήρια ἦσαν οἱ ὑπόκωφοι γογγυσμοί, ὅσους ἐψιθύριζεν ὁ φίλος του καθ' ὅλην τὴν μέχρι τῆς οἰκίας πορείαν.

Καὶ ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιτυχὴς πρόοδος τῆς μηχανικῆς ἐργασίας, ἴσως δὲ καὶ ἡ λαμπρὰ προσδοκία ἐπὶ τὴν ἰσπανικὴν τοῦ Δὸν Πέτρου κληρονομίαν διέθεσαν τὸν Βαρῶνον φαιδρότερον κατὰ τὰς ἀμέσως προσεχεῖς ἡμέρας. Ὁ Φρέβεν δὲν ἠμέλησε νὰ γράψῃ εὐθύς πρὸς τὸν Ἰσπανὸν καὶ ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσίν του πρὸς τὸν Φάλδνερ, ὅτι θὰ παραμείνῃ παρ' αὐτῷ μέχρι οὗ φθάσῃ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐπιστολὴν του. Ἀνθρωπινώτερα ἐπίσης ἐφέρετο καὶ πρὸς τὴν Ἰωσηφίνα, εἰς ἣν καὶ ἐπέστρεψεν — καὶ τοῦτο βέβαια ἐντροπόμενος μᾶλλον τὸν ξένον ἢ ὑποχωρῶν πρὸ τῆς συζύγου του — νὰ ἐλαττώσῃ τὰς οἰκιακὰς ἀσχολίας τῆς καὶ νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀρεσκόντων αὐτῇ βιβλίων μετὰ τοῦ Φρέβεν, ἢ νὰ ἐξέρχεται, ἂν θέλῃ, πρὸ μεσημβρίας μετ' αὐτοῦ εἰς περίπατον. Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ εὐθύς ἀνεζωογονήθη κατὰ τὰς ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ὡς ἐφάνη. Τὸ βᾶδισμά της ἔγεινε σταθερότερον, ἢ αἴγλη σιωπηλῆς χαρᾶς ἐκοκκίνισε τὰς παρειὰς της καὶ ὅταν ἐνίοτε γλυκὺ τι μειδιάμα ἐπεκάρθητο εἰς τὰ χεῖλη της καὶ ἐσχηματίζοντο τόσοι τριγύρω μικροὶ λακκίσκοι, ὁ Φρέβεν ὠμολόγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι σπανίως εἶδε τόσον ὠραίαν γυναῖκα, διότι πράγματι περιήρχετο εἰς σύγχυσιν ὁ νοῦς του ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτοῦ τοῦ ὄντος, ὡσεὶ ἐλάμβανε πρὸ αὐτοῦ σάρκα προσφιλῆς τῆς ὄπτασις, ὡσεὶ ἀνεγεννῶντο ἐξαλειφθεῖσαι τινες ἀναμνήσεις του, καὶ ὡσεὶ ἡ φωνὴ της μάλιστα, ὅταν ἐπρόδιδεν ἐσωτερικὴν συγκίνησιν, δὲν ἦτο διόλου αὐτῷ ξένη καὶ δὲν εἶχε τὴν ἀκούσει διὰ

πρώτην φοράν. Σπανιώτατα ἐβλεπε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ Φρέβεν τὸ ἀντίγραφον τῆς προσφιλοῦς ἐκείνης εἰκόνας, ἣν ἄλλοτε ἐπὶ τοσοῦτον ἐθεώρει, καὶ ὅταν κατὰ σύμπτωσιν ἐνίοτε περιήρχετο εἰς τὰς χεῖράς του τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἐνθύμιον καὶ ἐβλεπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀγνώστου ἐρωμένης του, συνεστέλλετο ὡσεὶ ἠσθάνετο κλονισμόν τινα ἢ λήθην τῆς προτέρας πρὸς αὐτὴν ἀφοσιώσεως. „Καὶ εἶνε τάχα ἁμαρτία“, ἔλεγε τότε καθ' ἑαυτὸν, „νὰ καταστήσω εὐαρεστοτέρας πρὸς τὸ ταλαίπωρον τοῦτο πλάσμα τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς μου; Καὶ πόσον εἶνε εὐκολὸν νὰ χαροποιήσῃ τις τὸ ἐράσιμον τοῦτο ὄν, νὰ τὸ κάμῃ εὐθύς εὐτυχέστερον! Ἡ ἀνάγνωσις ὠραίου τινὸς βιβλίου, ἢ ἀπλῆ συνομιλία, μικρὸς τις περίπατος εἰς τὰς προσφιλεστέρας αὐτῇ δενδροστοιχίας — ἰδοὺ ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ φαῖ δρυνθῇ. Ὅποιον παράδεισον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ὁ Φάλδνερ ἐντὸς τοῦ οἴκου του, ἐὰν καὶ σπανίως ἐτι παρῆχε καὶ συνεμερίζετο τὰς μικρὰς ταύτας ἀπολαύσεις τῆς γυναικὸς του!“

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, ὅτι ὁ Φρέβεν, ἠύχαριστεῖτο κολακευόμενος ἐκ τῆς φανεραῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως τῆς Ἰωσηφίνας, ἔσον καὶ ἂν δὲν ὠμολόγει τοῦτο ὁ ἴδιος καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του. Ἐκάστη πρωῖα καὶ ἐσπέρα ἦτο μικρὰ τις πανηγυρίς. Ὅταν τὸ πρωῖ κατήρχετο εἰς τὸ πρόγευμα, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα μετὰ πάσης κομψότητος καὶ εὐπρεπείας. Καὶ ὅτε μὲν ἐκάθηντο ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ὅθεν ἐξετείνετο μεγαλοπρεπῆς τῆς περίξ φύσεως θεᾷ, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ὅθεν ἐφαίνετο ὠραία τοῦ ἀγροτικοῦ βίου εἰκὼν, τὸ λαμπρὸν δηλ. θέαμα τῶν ἀνὰ τοὺς ἀμπελώνας ἐργατῶν. Ἡ μετρία ἀπόστασις ὑπεβοήθει τὴν ὄρασιν χωρὶς νὰ ταραττῇ τὴν ἀκοὴν πρὸς διαρκῆ ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν. Ἄλλοτε πάλιν ἐξέλεγεν ἡ Ἰωσηφίνα ἀναδενδράδα τινὰ ἐν τῷ κήπῳ, καὶ ἐκεῖ, ὅπου ὁ περίξ κόσμος ἀπεκλείετο ὑπὸ πολυφύλλων καὶ πυκνῶν πλατάνων, εἰσεχώρου μόνον ἡ πρωϊνὴ δρόσος καὶ αἱ πρῶται τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες. Ἐκεῖ κατήρχετο τὴν πρωῖαν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ περιχαρῆς ἐδεξιοῦτο τὸν εὐγενῆ φίλον της, καὶ ὅταν αὐτὸς ἐχάανετο θεωρῶν αὐτὴν σιωπηλός, ἐκείνη ἤξευρε νὰ εὕρη πάντοτε κατάλληλον ἀφορμὴν ὀμιλίας, νὰ διηγηθῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο καὶ διὰ σπανίας δεξιότητος νὰ περιβάλλῃ μὲ χάριν πᾶν ὅ,τι ἔλεγε. Καὶ ὅταν κατόπιν ἐτακτοποιεῖ ἐπιμελῶς τὰ σκεύη, καὶ τῷ προσέφερε τὸ πρόχειρον πάντοτε βιβλίον, καὶ ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὴν ἐργασίαν της, τὴν ὁποῖαν σπανίως ἄφινε κατὰ μέρος, καὶ ἐκάθητο ἀπέναντί του καὶ ἐκρέματο ἐκ τῶν χειλῶν του, διότι αὐτὸς πάντοτε ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως, τότε ὁ Φρέβεν ἐπεθύμει ὅλον τὸν κόσμον νὰ λησμονήσῃ πρὸ αὐτῆς τῆς γυναικὸς καὶ οὐχὶ σπανίως ἐφαντάζετο τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ συζυγικοῦ βίου, ὅταν ὁ Θεὸς ἐνώσῃ δύο ψυχάς.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπειτα συνέχεια.)

ΕΙΣ ΞΕΝΗΝ.

Εἶσαι, λέει ὁ κόσμος, ἀπὸ ξένη χώρα
Κι' ἔσχισες γιὰ ν' ἀλθῆς θάλασσα πλατεῖα,
Κι' εἶσαι ἀκόμα ξένη, μόλις ἤλθες τῶρα,
Καὶ γιὰ σένα ἡ γῆ μᾶς εἶνε ξενητεῖα.

Κι' ὅμως ἔστην καρδιά μου κάτι τι συμβαίνει,
Μὰ καλὰ νὰ νοιώσω τ' εἶνε δὲν ἔμπορῶ,
Πῶς ἐνῶ οἱ ἄλλοι σὲ θαρροῦνε ξένη,
Ἐγὼ διόλου ξένη νὰ μὴ σὲ θαρρῶ,

Κι' ὄχι μόνον τοῦτο — ἔχω μὴν ἐλπίδα,
Κι' ἴσως καμμιά ἡμέρα ἔβγῃ ἀληθινή·
Πῶς ἢ ἔστη δική μου γαλανὴ πατρίδα,
Ἦτε ἔστη δική σου γῆ τῆ μακρυνῆ,

Θὲ νὰ μᾶς ἐνώσῃ κάτι τι ὡς τόσο
Κι' ὅπου καὶ ἂν πάγω, κι' ὅπου καὶ ἂν πᾶς,
Δίχως νὰ τὸ νοιώσῃς, δίχως νὰ τὸ νοιώσω
Θὲ νὰ σὲ λατρεύω καὶ θὰ μ' ἀγαπᾶς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.